

Panteó Manolo Hugué

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Cementiri Municipal
Emplaçament Per la carretera de Caldes a Sant Feliu de Codines - C-59, en arribar al PK 15, trencall a mà dreta
Alçada: 276

Coordenades:

Latitud: 41.63822
Longitud: 2.17256
UTM Est (X): 431086
UTM Nord (Y): 4609940

Classificació

Número de fitxa 08033 - 228
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia Element urbà
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Autoria de l'element: Manolo Hugué
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Privada
Titular: Ref. Cad.: 008 A R
Fitxes associades:
[Cementiri Municipal](#)
Autoria de la fitxa Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa: dt., 11/11/2008 - 01:00

Descripció

Construcció funerària que consta d'un basament de secció quadrada, al damunt del qual hi ha un pilar amb l'escultura d'un dona asseguda, amb el cabell recollit i una panera de fruites a la mà. Aquesta escultura rep el nom de "L'Ofrena", i fou realitzada al Mas Manolo l'any 1924, en record a la memòria dels morts de la gran guerra a Arlés-Sur-Tech (França).

Història

Manuel Martínez Hugué (Barcelona, 1872 - Caldes de Montbui, 1945), conegut com Manolo Hugué, o simplement Manolo, fou un artista noucentista polifacètic que rebé influències avantguardistes. Destacà com escultor, pintor i dissenyador de joies.

Manolo Hugué arriba a Caldes, d'on era la seva àvia materna, el 1928, per prescripció facultativa, amb 56 anys. Comença una etapa molt fructífera; no cessa la seva activitat al mas Manolo, on viu envoltat de la família i de nombrosos amics, entre els quals un bon nombre de joves artistes que l'admiren. La seva escultura evoluciona cap un naturalisme més espontani, amb figures més àgils i varietat de temes. També pinta i dissenya joies.

Era un amic respectat de Pablo Picasso a Barcelona i després a París i a Ceret (el Vallespir), on s'instal·là i hi visqué molts anys, i on aglutinà l'anomenada "escola de Ceret". El seu estil, a mig camí del Noucentisme i el Cubisme, esdevingué molt personal i en va fer un escultor molt popular a Catalunya però també a l'estranger, especialment a causa de formar part del grup d'artistes representats per Daniel-Henri Kahnweiler.

El seu llegat es conserva en el Museu Thermàlia, de Caldes de Montbui (el Vallès Oriental), i la documentació és dipositada a la Biblioteca de Catalunya.

Fou membre de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi. El 1917 presentà la seva segona exposició monogràfica a les Galeries Laietanes de Santiago Segura: hi va presentar l'obra que va fer a Arenys de Munt (el Maresme), 1917-1918 (no hi ha catàleg). A Barcelona es relaciona amb el grup del Lyon d'Or, i amb Santiago Segura. En el Museu d'Art de Sabadell (el Vallès Occidental) (MAS) se'n conserven tres dibuixos de l'època d'Arenys de Munt.

La realització de l'escultura L'Ofrena l'any 1924 en commemoració a la memòria dels morts de la gran guerra a Arlés-sur-Tech (França), i la realitzada l'any 1923, dedicada a Déodat de Séverac, a Ceret (França), li van permetre realitzar un dels somnis de la seva vida: tenir una casa pròpia, que fou construïda a Ceret

Bibliografia

BLANC, M. (1972). Manolo. Escultura. Pintura. Dibujo. Ediciones Polígrafa. Barcelona.

BLANC, M. (1992). Manolo Hugué. Gent nostra, 97. Editorial Labor, Barcelona

CATÀLEG D'EXPOSICIÓ. (1990). Manolo Hugué. Fundació Caixa de Catalunya i Ajuntament de Barcelona, del 16 de febrer al 15 d'abril de 1990. Barcelona

COSTA FERNÁNDEZ, M. (2006). La singular relació entre Manolo Hugué i Camil Fàbregas. Museu d'Art de Sabadell.

HERNÁNDEZ, J. i MONLEÓN, A.(2007). Visió històrica de Caldes de Montbui. pp 20-21. Ed. Ajuntament de Caldes de Montbui i Thermàlia.

RAMON, A.; VALLCORBA, J. (2005). Àlbum Manolo Hugué. Quaderns Crema, Barcelona

